

Sygn. akt VI C 2779/16

Uzasadnienie wyroku z dnia 09 lutego 2017 r.

Powód (...)w W. zastępowana przez zawodowego pełnomocnika, pozwem z dnia 18 lipca 2017 r. (data nadania, k. 28) skierowanym przeciwko D. D., wniósł o zapłatę kwoty 1.264,00 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 149 zł od dnia 16 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz od dnia 01 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.115 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

Powód w uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym po zdaniu przez niego z wynikiem pozytywnym egzaminu na aplikację i uzyskaniu wpisu na listę aplikantów radcowskich, umowę o aplikację. Pozwany rozpoczął aplikację (I rok) w 2010 r. jednakże nie zaliczył pierwszego roku, podobnie jak powtarzanego I roku aplikacji w 2011 r. Po tym, pozwany złożył wniosek o skreślenie z listy aplikantów, co (...) uczyniła. Pozwany nie zapłacił jednak w całości za odbywanie aplikacji w 2011 r., którą to opłatę powódka wyliczyła proporcjonalnie za powtarzany I rok szkoleniowy w 2011 r. I ratę powinien pozwany zapłacić do 15 stycznia 2011 r. w wysokości 149 zł, zaś II ratę do 31 maja 2012 r. w wysokości 1.115 zł. (pozew, k. 1-5)

W piśmie procesowym z dnia 19 września 2016 r. (data nadania, k. 33) powód sprecyzował, że dochodzi od pozwanego odsetek od kwoty 1.115 zł od dnia 01 czerwca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. (pismo powoda, k. 32)

W dniu 29 września 2016 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc 3628/16, zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty, k. 34)

Pozwany w dniu 02 listopada 2016 r. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w którym zaskarżył orzeczenie w całości, zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia z art. 751 pkt 2 i art. 118 k.c., jako że, jego zdaniem, roszczenie powoda o świadczenie okresowe stało się wymagalne w 2011 r. a zatem przedawniło się z upływem 2 lat od daty jego wymagalności, a poza tym podniósł, że stanowi świadczenie okresowe z tytułu prowadzonej przez (...) działalności gospodarczej, a zatem przedawniło się z upływem 3 lat. Pozwany wniósł także o zwrot kosztów postępowania wg norm przepisanych. Podkreślił ponadto, że roszczenie powódki jest bezzasadne, jako że nie brał udziału w zajęciach w II semestrze roku aplikacji 2010/2011, gdyż nie zdawał i nie zaliczył egzaminów na koniec I semestru roku 2010/2011. Powód był zatem zobligowany do skreślenia pozwanego z listy aplikantów, co uczynił dopiero dnia 14 marca 2012 r. na wniosek pozwanego. (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 42-45)

W piśmie procesowym z dnia 20 grudnia 2016 r. (data nadania, k. 57) powód podkreślił, że prowadzone przez niego szkolenia nie stanowią działalności gospodarczej, gdyż powód nie prowadzi ich w celach zarobkowych, a pobierane opłaty nie stanowią czesnego w ramach edukacyjnej działalności gospodarczej powoda. Ponadto, nie zawiera też z aplikantami umów zlecenia ani o dzieło. Roszczenie powoda wynika z obowiązku przygotowywania aplikantów radcowskich do należytego wykonywania zawodu radcy prawnego. Wysokość opłaty określa Minister Sprawiedliwości, zaś powódka przeznacza środki z opłat jedynie na aplikację. Powód podkreślił także, że świadczenie z tytułu opłaty za aplikację nie jest świadczeniem okresowym ale samoistnym, albowiem opłata jest ustalana z góry za cały rok, a ewentualnie jej rozdrobnienie na raty stanowi swoisty system ratalny. Co więcej, powód podkreślił, że nie był uprawniony do skreślenia pozwanego z listy bez jego wniosku. (pismo powoda, k. 53-56).

Pozwany na rozprawie w dniu 09 lutego 2017 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie (protokół, k. 65).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Uchwałą Rady (...) w W. z dnia 04 listopada 2009 r. nr (...) D. D. został wpisany na listę aplikantów radcowskich.

Dowód: okoliczność bezsporna; uchwała Rady, k. 8;

W dniu 08 grudnia 2010 r. D. D. złożył wniosek do Komisji ds. aplikacji radcowskiej Rady (...) w W. o wyrażenie zgody na powtarzanie I roku aplikacji.

Dowód: okoliczność bezsporna; wniosek, k. 9

Uchwałą Rady (...) w W. z dnia 14 marca 2012 r., nr (...) D. D. został skreślony z listy aplikantów radcowskich prowadzonej przez Radę (...) w W. na swój wniosek.

Dowód: okoliczność bezsporna; uchwała Rady, k. 10;

Stosownie do Regulaminu odbywania aplikacji radcowskiej stanowiącego załącznik do uchwały nr (...) / (...) z dnia 17 października 2009 r. aplikacja jest odpłatna, a obowiązek ten obciąża aplikanta, który jest zobowiązany do uiszczenia opłaty rocznej za każdy rok szkolenia w terminie określonym uchwałą Rady. Wysokość opłaty rocznej za aplikację radcowską w roku szkoleniowym 2011 wynosiła 4.851 zł. Opłata miała być wniesiona w 2 ratach: I w wysokości 2.400 zł płatna do dnia 15 stycznia 2011 r. oraz II w wysokości 2.451 zł płatna do dnia 31 maja 2011 r.

Dowód: uchwała i Regulamin odbywania aplikacji radcowskiej stanowiący załącznik do uchwały nr (...) / (...), k. 12-13v; uchwała nr (...) Rady (...) w W. z dnia 8 listopada 2010 r., k. 18

W dniu 11 marca 2011 r. D. D. dokonał wpłaty tytułem opłaty za szkolenie na powtarzanym I roku aplikacji radcowskiej w 2011 r. kwoty 2.251 zł z łącznej kwoty 3.515 zł, którą zobowiązany był uiścić w związku z powtarzaniem wybranych przedmiotów szkoleniowych.

Dowód: pismo z dnia 15 kwietnia 2016 r. wraz z zpo, k. 16-17

Dnia 29 lutego 2016 r. (...) w W. wezwała D. D. do zapłaty kwoty 1.264 zł tytułem opłat za aplikację (I rok – 2011) w terminie do 04 marca 2016 r. Pismem z dnia 15 kwietnia 2016 r. ponowiono wezwanie do zapłaty kwoty 1.264 zł wyznaczając termin zapłaty do dnia 12 kwietnia 2016 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z zpo, k. 14-15; pismo wraz z zpo, k. 16-17

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie twierdzeń o faktach przyznanych i niezaprzeczonych, a ponadto dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy i załączonych do akt niniejszej sprawy. Wiarygodność zgromadzonych w sprawie dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu w tym zakresie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powód w niniejszym postępowaniu dochodził roszczeń z tytułu części nie zapłaconej opłaty za I rok szkolenia aplikantów radcowskich w 2011 r., w którym uczestniczył pozwany powtarzając niezaliczony w 2010 roku I rok aplikacji.

Fakt wpisania pozwanego na listę aplikantów radcowskich prowadzonej przez (...) w W. w 2010 r., niezaliczenie I roku szkolenia w 2010 r. przez pozwanego, wyrażenie zgody przez powoda na powtarzanie przez pozwanego I roku szkolenia w 2011 r. był w zasadzie bezsporny. Pozwany nie kwestionował także wysokości żądania powoda. Pozwany zakwestionował natomiast samą zasadność żądania powoda podnosząc, że uległo ono przedawnieniu z uwagi na gospodarczy charakter działalności prowadzonej przez powoda w zakresie szkolenia aplikantów oraz że powód powinien był skreślić pozwanego z listy aplikantów w związku z niezaliczeniem egzaminów na koniec I semestru roku 2010/2011, co uczynił dopiero po złożeniu przez pozwanego stosownego wniosku.

W pierwszej kolejności wskazać należy na bezzasadność zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez pozwanego zarówno w zakresie terminu przewidzianego w art. 751 pkt 2 jak i art. 118 k.c. Stosownie do art. 751 pkt 2 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Z kolei zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Przepis art. 751 pkt 2 k.c. jest przepisem szczególnym wobec art. 118 k.c. Wprowadza on dla wskazanych w nim roszczeń z umów o świadczenie usług, nieuregulowanych innymi przepisami, krótszy – dwuletni termin przedawnienia. Szczególny termin przedawnienia ma zastosowanie do wskazanych roszczeń, o ile przysługują one przyjmującym zlecenie, będącym osobami o określonym w tym przepisie statusie. Po pierwsze, są to osoby zawodowo trudniące się czynnościami w postaci utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, a więc usługami w tym zakresie, tj. takie, które świadczą te usługi w ramach wykonywanej działalności profesjonalnej. Zawodowe wykonywanie czynności oznacza, że są one przedmiotem działalności zarobkowej danego podmiotu, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły, przy wykorzystaniu ewentualnie wymaganych kwalifikacji zawodowych i wiedzy. W doktrynie wskazuje się, że podmiotami takimi mogą być w szczególności osoby wykonujące indywidualnie wolny zawód (tak Kidyba Andrzej (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczególna, wyd. II, LEX 2014). Natomiast druga grupa to osoby utrzymujące zakłady przeznaczone do świadczenia usług polegających na utrzymaniu, pielęgnowaniu, wychowaniu lub nauce. Chodzi tu zatem o stały i zorganizowany charakter wykonywanej działalności w tym zakresie. Charakter zarobkowy, oznacza natomiast, że utrzymujący taki zakład prowadzi we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową, a tym samym jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ k.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało uznać, że pozwany niezasadnie wskazał na przedawnienie z art. 751 pkt 2 k.c. Przepis ten bowiem w ogóle nie ma w tym przypadku zastosowania. Nie można bowiem uznać, aby samorząd radcowski a więc radcowie prawni zorganizowani na zasadach samorządu zawodowego (art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.) czy nawet jednostki organizacyjne tego samorządu, które z mocy art. 5 ust. 2 u.r.p. posiadają osobowość prawną, tj. okręgowe izby radców prawnych i Krajowa Izba Radców Prawnych były podmiotami zawodowo trudniącymi się czynnościami w postaci wychowania czy nawet nauki, czy też utrzymującymi zakłady przeznaczone do świadczenia usług w tym wychowania lub nauki. Ustawa o radcach prawnych wprost natomiast wskazuje, że do zadań samorządu należy w szczególności: przygotowywanie aplikantów radcowskich do należytego wykonywania zawodu radcy prawnego oraz doskonalenie zawodowe radców prawnych; nadzór nad należyтым wykonywaniem zawodu przez radców prawnych i aplikantów radcowskich (art. 41 pkt 4 i 5). Z kolei art. 52 u.r.p. przewiduje, że do zakresu działania rady okręgowej izby radców prawnych, która kieruje działalnością okręgowej izby radców prawnych należy w szczególności: reprezentowanie interesów zawodowych członków okręgowej izby radców prawnych; doskonalenie zawodowe radców prawnych; nadzór nad należyтым wykonywaniem zawodu przez radców prawnych i aplikantów radcowskich. Powyższe przepisy podobnie jak i żaden innych przepis w/w ustawy samorządowej nie wskazują zatem na to, aby działalność wymieniona wyżej miała charakter działalności, o której mowa w art. 751 pkt 2 k.c., tj. działalności zarobkowej.

Podkreślić też należy, że stosownie do art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1829 ze zm.) działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopaliny ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Ustawodawca wyspecyfikował w art. 2 ustawy cechę zarobkowości jako immanentnie związaną z działalnością gospodarczą. Zarobkowy charakter działalności gospodarczej oznacza, że zamiarem (celem) jej podjęcia jest osiągnięcie zysku. Zysk z kolei należy definiować jako nadwyżkę przychodów nad stratami. Należy przy tym liczyć się z możliwością nieuzyskania przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej, czyli poniesienia straty. Tym samym o zarobkowym charakterze działalności gospodarczej nie decyduje faktyczne osiągnięcie zysku, lecz zamiar jego osiągnięcia (cel). Działalność gospodarczą cechuje (wyróżnia) podporządkowanie

regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania (tak postanowienie SN z dnia 19 października 1999 r., III CZ 112/99, OSNC 2000, nr 4, poz. 78).

Biorąc pod uwagę powyższą definicję działalności gospodarczej, a zwłaszcza niezbędną cechę tej działalności, tj. zarobkowy jej charakter nie można uznać, że działalność szkoleniowa aplikantów prowadzona przez powoda posiada taki właśnie charakter. Zgodnie z art. 32 ust. 1 u.r.p. celem aplikacji radcowskiej jest przygotowanie aplikanta do należytego i samodzielnego wykonywania zawodu radcy prawnego, w szczególności wykształcenie umiejętności z zakresu zastępstwa procesowego, sporządzania pism, umów i opinii prawnych oraz przyswojenie zasad wykonywania zawodu. Ustawodawca ponadto przewidział, że aplikacja taka w związku z potrzebą osiągnięcia celu tejże aplikacji wskazanego w art. 32 ust. 1 powinna być odpłatna (art. 32¹ u.r.p.), zaś szkolenie aplikantów radcowskich pokrywane jest z opłat wnoszonych przez aplikantów do właściwej rady okręgowej izby radców prawnych. Wynika z tego, że z opłat wnoszonych przez aplikantów do właściwej rady okręgowej izby radców prawnych jest pokrywane szkolenie aplikantów radcowskich. W ocenie Sądu bezpodstawne są zatem twierdzenia pozwanego o tym, że opłaty, które wnoszą aplikanci stanowią zysk powoda, który w konsekwencji przesądza o zarobkowym charakterze działalności szkoleniowej prowadzonej przez powoda na rzecz aplikantów.

Podkreślić także trzeba, że w działalności szkoleniowej powoda brak jest elementu dobrowolności czy swobodności, skoro ustawodawca przewidział wprost, iż przygotowywanie aplikantów radcowskich do należytego wykonywania zawodu radcy prawnego stanowi jedno z obowiązkowych zadań samorządu zawodowego (art. 41 pkt 4 u.r.p.) oraz nałożył na okręgowe izby radców prawnych obowiązek organizowania i prowadzenia aplikacji radcowskiej (art. 38 ust. 1 u.r.p.).

Brak także elementu dobrowolności w określaniu wysokości opłat wnoszonych przez aplikantów radcowskich, skoro ustawa stanowi, że to Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radców Prawnych, określa, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty rocznej, kierując się koniecznością zapewnienia aplikantom właściwego poziomu wykształcenia, przy czym wysokość opłaty nie może być wyższa niż sześciokrotność minimalnego wynagrodzenia (art. 32¹ ust. 3 u.r.p.).

W ocenie Sądu wszystkie wskazane powyższej okoliczności przesądzają o niezarobkowym charakterze działalności szkoleniowej prowadzonej przez powoda a zatem także brak gospodarczego charakteru tej działalności. Tym samym, w niniejszej sprawie nie ma zastosowania ani przepis art. 751 pkt 2 k.c. ani art. 118 k.c. w zakresie przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Sąd podzielił również stanowisko powoda co do samoistnego charakteru roszczenia o zapłatę opłaty za szkolenie aplikantów radcowskich. Nie można tu bowiem mówić o okresowym charakterze tego roszczenia, skoro takie roszczenie – jak przyjmuje się w doktrynie - musi charakteryzować się następującymi cechami: przedmiotem świadczenia muszą być pieniądze lub rzeczy oznaczone rodzajowo, w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego dłużnik ma spełnić wiele świadczeń jednorazowych, spełnienie tych świadczeń następuje w określonych regularnych odstępach czasu, świadczenia te nie składają się na pewną z góry określoną całość.

Wysokości opłat wnoszonych przez aplikantów radcowskich określa Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radców Prawnych w drodze rozporządzenia. Wysokość ta zatem jest z góry określona, a jak przewiduje Regulamin odbywania aplikacji radcowskiej aplikanci są zobowiązani do uiszczenia opłaty rocznej za każdy rok szkolenia w terminie określonym uchwałą Rady (§ 3 ust. 3). Z przepisu tego wynika więc, że określony w uchwale Rady termin wnoszenia opłat nie ma wpływu na ich wysokość i nie można mówić w tym wypadku o wielu świadczeniach jednorazowych, lecz jednym z góry określonym co do wysokości.

Powyższe względy przesądzają zatem, że zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego na podstawie art. 118 k.c. w związku z okresowym charakterem świadczenia również nie zasługiwał na aprobatę Sądu.

Sąd nie podzielił również stanowiska pozwanego odnośnie niewypełnienia przez powoda obowiązku skreślenia pozwanego z listy aplikantów w związku z niezaliczeniem egzaminów na koniec I semestru roku 2010/2011.

Stosownie do art. 37 u.r.p. aplikanta radcowskiego skreśla się z listy aplikantów radcowskich w wypadku: o którym mowa w art. 29 pkt 1 (wniosku aplikanta) lub pkt 3-5 (choćby częściowego ograniczenia zdolności do czynności prawnych; utraty z mocy wyroku sądowego praw publicznych; nieuiszczania składek członkowskich za okres dłuższy niż jeden rok, śmierci) albo art. 29³ (w związku z czynem popełnionym przez aplikanta); o którym mowa w art. 29 pkt 6 (w tym orzeczenia dyscyplinarnego); niezakończenia przez niego bez usprawiedliwionej przyczyny aplikacji radcowskiej w terminie, o którym mowa w art. 32 ust. 2; wpisu na listę radców prawnych; upływu roku od daty zakończenia aplikacji wskazanej w zaświadczeniu o odbyciu aplikacji radcowskiej. Ponadto (...) (...)może skreślić aplikanta radcowskiego z listy aplikantów radcowskich, jeżeli stwierdzi jego nieprzydatność do wykonywania zawodu radcy prawnego (art. 37 ust. 2 u.r.p.). Przy czym, do skreślenia aplikanta radcowskiego z listy aplikantów radcowskich z przyczyn wskazanych w art. 37 ust. 1 pkt 1 i 2-4 oraz ust. 2 stosuje się odpowiednio przepisy art. 31 ust. 1, 2 i 3, a zatem potrzebny jest wniosek aplikanta.

Zasadnie podniósł powód w toku postępowania, że wniosek o skreślenie pozwanego zgłosił, lecz uprzednio wystąpił do powoda z wnioskiem o wyrażenie zgody na powtórzenie I roku aplikacji 2010 r. A więc, zgoda na uczestniczenie przez pozwanego w szkoleniu aplikantów w roku 2011 była zgodna z jego wnioskiem. Dopiero w roku 2012 pozwany zgłosił wniosek o skreślenie z listy aplikantów. W związku z tym, jak każdy aplikant radcowski był on zobowiązany do ponoszenia kosztów szkolenia w roku 2011, skoro – jak Sąd wielokrotnie już wskazywał – z mocy ustawy szkolenie takie jest odpłatne.

Powód wcześniej nie miał ani podstaw ani przesłanek do skreślenia pozwanego z listy aplikantów, wobec braku wniosku i braku spełnienia przesłanek z art. 37 ust. 2 u.r.p., jako że o nieprzydatności do wykonywania zawodu radcy prawnego trudno mówić w stosunku do osoby, która odbywała zaledwie pierwszy rok aplikacji, nie zaliczyła go, ale wyraziła wolę powtórzenia tegoż szkolenia. A zatem zasadnie można by zakładać, że miała ona zamiar solidniejszego niż w poprzednim roku szkoleniowym przygotowania się do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Wszystkie powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, przesądzają o zasadności żądań powoda. Wysokość zobowiązania pozwanego wynikała z twierdzeń powoda, których pozwany nie zakwestionował w toku postępowania. Poza tym, pozwany nie przedstawił żadnego środka dowodowego, który podważałby prawidłowość twierdzeń powoda w tym zakresie. Brak jest zaś dowodów, które w jakikolwiek sposób przeczyłyby ustaleniu wysokości zobowiązania pozwanego.

Wobec powyższego, wysokość, jak też zasadność roszczenia o zapłatę kwoty 1.264 zł, jako wynikającej z nieuiszczonych przez pozwanego należności za szkolenie aplikantów, z którego skorzystał pozwany, uznać należało za udowodnioną. W tych okolicznościach Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda całą żadaną kwotę.

Podobnie Sąd uwzględnił roszczenie o zapłatę odsetek. Zgodnie z art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Natomiast zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać za uzasadnione żądanie powoda w zakresie odsetek od kwoty 149 zł od dnia 16 stycznia 2011 r. (I rata opłaty) oraz od kwoty 1.115 zł od dnia 01 czerwca 2011 r. (II rata opłaty) jako że stosownie do Regulaminu odbywania aplikacji radcowskiej stanowiącego załącznik do uchwały nr (...) / (...) z dnia 17 października 2009 r. opłata roczna za aplikację radcowską w roku szkoleniowym 2011 miała być wniesiona w 2 ratach: I płatna do dnia 15 stycznia 2011 r. oraz II płatna do dnia 31 maja 2011 r. Pozwany zresztą wskazanych przez powoda terminów nie kwestionował.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Skoro pozwany przegrał proces w całości, to powodowi należy się od niego zwrot kosztów procesu. Koszty te wyniosły 407 zł, a na kwotę tę złożyły się: opłata od pozwu (30 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego powoda określone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804) (360 zł). Wymienionymi kosztami Sąd obciążył pozwanego w punkcie II wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)